

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài **Tản Mạn Biên Hoà-Tháng Tư** của đồng hương **Văn Lang**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời.

Trân trọng.

TẢN MẠN BIÊN HOÀ

THÁNG TƯ

Văn Lang

Những ngày cận kề tháng Tư, một ít mưa đầu mùa cứ lầm lỉ quét qua con xóm nhỏ. Cứ sáng sớm là ở đầu xóm nhà nào cũng mở radio nghe tình hình chiến sự.

Mấy ông cầm tờ nhật trình thì cứ bàn luận liên tuôn bất tận. Không khí những ngày này mang một vẻ nặng nề và căng thẳng. Nỗi âu lo hiện lên trong ánh mắt của những bà nội trợ, cứ mỗi khi đi một buổi chợ về lại thêm rầu rĩ, mà rồi cũng không biết là chuyện gì đang xảy ra và lo lắng chuyện gì nữa đây.

Nhà tôi lọt thõm giữa hai mảnh vườn rộng của bà Cả Kim, căn nhà óp ẹp chỉ đủ một gian phòng khách làm chỗ tiếp khách, đặt cái tủ nhỏ làm bàn thờ bà nội, vừa làm tám vách ngăn với buồng ngủ kê cái giường, cặp thêm cái tủ quần áo, đi xuống dưới là bếp. Nhà nhỏ vậy mà năm anh em tôi với ba má nữa cũng hơn bảy người thêm đưa út sắp ra đời. Tình hình đang vô cùng căng thẳng, tôi biết vậy bởi ánh mắt của ba tôi cứ mãi đăm đóm khi nhìn vào cái bụng ngày càng to của má tôi. Trong suy nghĩ của một người công chức ngạch giáo dục ở ty tiểu học như ba tôi, có lẽ ít nhiều cũng theo dõi tình hình.

Những đêm về giữa tháng Tư, tôi bắt đầu nghe được tiếng súng xa xa, và những vùng trời sáng ánh hoả châu. Rồi tin tức đổ dồn về, ngày một căng thẳng hơn. Không ai nói với ai lời nào nữa, mà chỉ xuất hiện những vẻ mặt đầy âu lo. Tôi bắt đầu quan sát và thấy được những người lạ mặt xuất hiện quanh xóm. Với cái xóm vài chục nóc gia thì chuyện có người lạ mặt đến lảng vảng thì rất dễ nhận ra. Những con người lạ mặt vận một bộ bà ba đen, hay bộ đồ tây xám xịt. Ánh mắt họ cứ đảo nhìn mọi nơi như đang lục sục hay tìm kiếm một ai đó hay một thứ gì đó. Nỗi lo sợ cũng ám ảnh má tôi ngay cả trong giấc ngủ, tiếng ú ớ thất thanh trong giường mỗi đêm về sáng, kèm thêm tiếng súng từ

phía xa làm tôi không sao chớp mắt được. Cái cảm giác nặng nề đó đeo đẳng tôi mãi suốt hơn ba mươi mấy năm tôi rời xa quê hương.

Rồi chuyện gì đến cũng xảy đến, tiếng súng giặc càng gần, còn người thương vong thì vô số kể. Chiến sự bắt đầu ục ục như lửa đỏ. Người nhà tôi thì bắt đầu thu dọn đồ đạc, ba tôi định đưa hết mấy mẹ con về dưới ngoại để tránh đạn trước, khi nào tình hình ổn định thì để má tôi sanh rồi sẽ về; mà dường như ba tôi định thôi việc, tôi từng thấy ba tôi làm tờ đơn gì đó mà có vẽ tư lự lắm. Và rồi ý định đưa má và mấy đứa em về ngoại của ba tôi là một quyết định có lẽ là sai lầm nhất của ông trong suốt cuộc đời mình.

Trong trận pháo kích cuối cùng trong đêm đó, đạn đã rơi trúng ngay nhà ngoại tôi. Ông bà ngoại, má và mấy đứa em cũng hai người dì, một người cậu của tôi đã không ai được toàn thây. Tôi và ba như điên như dại gào rú trong đống đổ nát tan hoang để tìm thi thể những người thân yêu của mình. Ba tôi đã liệm đi khi ôm má với đứa em xấu số chưa được cất tiếng khóc chào đời đã phải ra đi vĩnh viễn. Nỗi đau đó đã đi theo cha con tôi sang đất tự do và mãi mãi ám ảnh ba tôi cho đến khi ông trú hơi thở lìa đời. Ông luôn nghĩ rằng chính ông đã giết chết vợ con mình. Tôi vẫn thường an ủi ông: “Không phải tại ba mà là cuộc chiến! Chính nó đã giết, không phải má và mấy đứa nhỏ, mà cả hàng triệu đồng bào của mình ba à!”

Những ngày cuối cùng của tháng Tư, thật là một không khí hỗn loạn, người ta tấp tể chạy đi chạy lại, xác người phơi

khắp đường phố. Cha con tôi cũng dong ruổi theo đoàn người lên máy bay tị nạn, và bắt đầu kiếp lữ thứ của mình.

Ở nơi quê hương người, chúng tôi đã có biết bao nhiêu nỗi thống khổ, nỗi đau thương, mất mát. Nhưng rồi quê xưa vẫn là cái gì đó mãi trong tôi, vì chúng tôi biết rằng, hiểu được rằng chúng tôi vẫn là những người con đất Việt yêu tự do. Bởi lẽ, máu đang chảy trong trái tim chúng tôi là máu của Việt Tộc bất khuất, không bao giờ chấp nhận bè lũ Việt Cộng đang thống trị và dâng đất nước mình cho Tàu Cộng ngoại bang.

Văn Lang